

הניזקין פרק חמישי גיטין

מ.

עין משפט
נר מצוה

קמ' א מ"י פ"ב מהל'
תפלה הל' יח סמוג
עשין יט טוש"ע או"ח סי'
תלו:

ק"י ב מ"י שס הל' כג סמג
שס טו"ש"ע א"ח"ח ס"י
קמג סעי' ז וטו"ש"ע י"ד ס"י
דפג סעי' א [ובצב אלפס עוד
צפ' הקורא את המגילה ד'
ערב:] :

קניא ג מיי פ"ו מהל' ס"ת
הל' יד סמג עשין כד
טוש"ע יו"ד ס' רפג סעי' ב:
קניב ד מיי שס טוש"ע שס
סעי' ג:

מוסף תוספות

א. ואם לאו שנית. מן.
ב. ויתן וישא ק"ב. ויתן
שבתכו'. מן. חלש.
ג. פרשי' אל ובתבה כלל
לאחר מ' שנה. מן.
ד. חלש'. וזה היה לפני
ההרהר. תציל' מס'
(צלצ'ד). ו' [כסדר] מס'
ששנתם לבסוף. שטיק'.
ה. נמצא כי לא יתנה הורה
מגלות מולות אלא הראשנה
אדשנה שנכתבה וסמכה
לשלשניה, והיו דברים
לקוחות את חפץ הורה הזה.
ו. ולמד' מגילה
מגילה יתנה היה כתוב מ'
הפרשה שנתה חורבן לו,
לאחר מ' שנה שדרן על
הסדר. מן. חלש'.
ז. דרו הפרשה
האברהם ביום מ' מסס' ו'
ש' שאלו. מ'. [המשכן]
הוקם באחד בניסן. מן. מס'
י. וזה היה מ'
נדחה. מן. מס' כס' ש' שאל
טומאה תרומה
קדשים. מן. מסס' ו'.
שגם היא הוצרכה
ליום סדר אכילת קדשים
שבתה. שטיק'.

פסקי רי"ד

מה קרוא להו חבירה אמת
 שיהיה לה' יצחק נפחא א"ת
 ואחריו קרוא חבירה אמת
 פתנסטעס על הצבור ואחריו
 ת"ת אחריו לימונת פתנסטעס
 על הצבור כראמרי פירוק
 לכל כתב) וקדש אילו חס"ת
 ששבת קיד. אחריו חס"ת
 למנותו פרנס על
 הצבור כל ששאלין אותו
 והלכה ואומרת) ואחרית דאש
 שבתותיו מרומים פתנסטעס
 על הצבור) ואחרית דאש
 כנסיות וזאת: שחלו ה' מני
 בני גלילא לר' חבלו מהו
 לקרות בחמישין כ"ה פ' חס"ת
 ספר ספר בחמישין לקצמא
 כעין חס"ת ואסקאנא רבה ורב
 יוסף דאמרי תתריה א"ת
 חס"ת בחמישין כ"ה מני
 ספר הצבור: רבה ורב יוסף
 דאמרי תתריה א"ת ספר
 אשתתתא חס"ת לקרבה ר' חס"ת
 ששבת מ"ש אל נותן ליכתב
 ששין כותבים אלל כל
 חס"ת בחמישין כ"ה אל מנילה
 מנילה מני סנתיבס כספר
 חס"ת: מר בר רב אשי
 דאמרי אפרילי כטלטרלה נמי
 אסור דהא אל חזי למיקרי
 חס"ת ואל היה שר למקרי
 חס"ת ואל לטלוילי דר' יוחנן
 חס"ת פתניס כספרא אדגרתא
 ששבתא ואל אל נותן ליכתב
 דרבדיס שבע"ס אי אתה
 ששין לכתוב כספר אל
 חס"ת אל אפטר על לעשות
 חס"ת: הפו תורתא שחותרה
 ששבתותא ואל אל יכתבו
 חס"ת שבע"ס וחסהנה כספר
 חס"ת מותר להפ' ד"ת מפני
 יצחק שמים אמת מני כיון
 חס"ת אל אפטר על לעשות אל
 חס"ת:

אם שבת אם לא שבת. אם שבת לא כמיז כלל חלל אם לא שבת^א
 כמיז אלא דבמר הכי כמיז ואת כי שטימ^ב: **תורה** תחומה
 בניתנה.^ג תימנה דכמיז (שמות כד) ויקח ספר הצרית ויקרא בזוני העם
 ופרש^ד צפי^ה חומש דהיינו מבראשית ועד כאן^ו וגראה לפרש דלא קאמר

חתומה נִתְּנָה שֶׁלֹא נִכְתְּבָה עַד
לְבִסּוֹף אֲלֵא שֶׁעַל הַסֵּדֶר נִכְתְּבָה^י דִּישׁ
פְּרָשִׁיּוֹת שֶׁנֶּאֱמָרוּ תְּחִילָה לְפָנֵי אֹתוֹם
הַכְּתוּבִים לְפָנֵיהֶם וְלֹא נִכְתְּבָה עַד
שֶׁנֶּאֱמַר לֹא אֹתָהּ שְׂכֵתוֹבָה לְפָנֶיהָ
וְכֹתֵב זֹאת אַחֲרֶיהָ^י וְעַל זֶה מֵיִיחִי
מִדְּרָבִי לֹא שֶׁאֵתוֹם וְלֹא נִגְמָרוּ עַד
הַסֵּדֶר וְהִיא יָכוֹל לְהוֹרִית זֶה כִּמְנָה
מִקְרָאוֹת דִּאִין מוֹקֵדֶם וּמֵאַחֶר בְּתוֹרָה
אֲלֵא הוֹאִיל וּמִשְׁכַּח דְּרָבִי לֹא מֵיִיחִי
לֵה וּרַ"ת גְּרִיס אִ"ר לֹא מֵיִלְתָּא בְּאִפִּי
נִפְשָׁה^י: **פְּרָשֶׁת שְׂמֵאִים**. פ"ה
בְּקוּנְטֵרֶם וְהִיא אֲנָשִׁים וְקָשָׁה
לְפִירוּשׁוֹ דְּלֹאֲמַר בִּפְ"ק דְּפִסְחִים (דף ו.)
שׁוֹלֵטִים בְּהַלְבוֹת פֶּסַח קוֹדֵם הַפֶּסַח
ל' וְזֶה שֶׁהֵינָּה בִּפְנֵי עוֹמֵד דְּבִסּוֹף רֵאשִׁי
וּמוֹחֵר עַל פֶּסַח שֶׁנִּי^י וְכִפְ"א אִיכָּא
חֹדֶשׁ וְחֹצֵי כִּיּוֹן שֶׁנֶּאֱמַר בְּרֵאשׁ חֹדֶשׁ
יִסָּן^י וְעוֹד לֵאמֹר יִתְּכֵן לְרָבִי יוֹסֵף
הַגָּלִילִי דְּלֹאֲמַר (י) נוֹשָׁא אֲרוּנֵי שֶׁל יוֹסֵף
הָיוּ וְלְרָבִי יִצְחָק דְּלֹאֲמַר לִמֵּת מִזֶּה
נִטְמָא וְחַל שֶׁזֵּינֵי שְׁלֵהֶם עֲבָרַצ פֶּסַח
וְגֵרָאה דְּפִרְשָׁת טִמְאִים הֵייוּ פִּרְשָׁת
וַיִּנָּרוּ (וִירְקָא כב) דְּלִפְנֵי זֵיה טוֹמְאָת
שֶׁרָן וְנִבְיָאָה^י וְכֵל הַרְצִיק לְטוֹמְאָת
מִקְדָּשׁ וְקִדְשֵׁי^י (א):

וּפִרְשֵׁת אַחֲרֵי מוֹת. צִבְרָאִית
רָבָה ^(טו) אֵיכָּא פְּלוּגְתָּא
גְּבִי אַחֵר הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הִיא דְּבַר
ה' אֲלֵךְ אֲבָרָם (צִבְרָאִית טו) לְאֵיכָּא
למ"ד אַחֵר קַמּוּךְ וְאַחֲרֵי מוּפְלָג וְאֵיכָּא
למ"ד אֵיכָּא וְקָשָׁה מֵאַחֲרֵי מוֹת דְּבַר
צִיּוֹם הִיא וְשִׁמְרָא נֶאֱמַר אַחֵר כֹּל
הַפְּרָשִׁיּוֹת לְכַד חֲשִׁיד מוּפְלָג:

אתמורה

חתומה ניתנה כיון דחתומה
 תבינן * א"ל אין כותבין ומה
 זתה מטבא של זהב שפרשת
 ר' ינאי באל"ף ב"ת איתיביה
 אימא כמה שכתוב במטבא
 מה שכתוב במטבא מה הוא
 במאי עסקינן דבסירונין
 ואם דעתו להשלים מותר
 בתורת כהנים עד ויהי ביום
 יללה מגילה ניתנה שנא' ³ ואז
 ר"ש בן לקיש אומר תורה
 ה' הזאת ואידך נמי הכתיב
 מגילת ספר כתוב עלי ההוא
 אמר אלי מה אתה רואה
 בדרכי לוי דאמר רבי לוי
 שכן אלו הן פרשת כהנים
 טמאים ופרשת אחרי מות
 ופרשת

לכתוב מצרסאית עד פרשת כהנים
 כהנים. אמור אל הכהנים^י שהלכות
 להודיעם: פרשם ליום. קח (נח) את
 מעשר ראשון לא נהג עד סוף חמשים
 שנים וגו' משום הלכות הפסח והמשכן
 ומחנה שכינה ומחנה לילה ומחנה ישראל
 יעשו פסחיהם ולרבי לוי יכולים היו
 ה"י שצוותו היום הוקבעו המחנות
 ופ' שהיא של יום הכפורים בו ציום
 אזהרה לאהרן אל יבא בכל עת:
 ופרשת

מִי קוֹרְאִין לֹא הוּהוּ בִּידֵיהּ אֲתָא וּשְׂיִילִיהּ
לְרַבִּי יִצְחָק נִפְחָא א"ל "אַחֲרֵיהֶן קוֹרְאִין ת"ח
הַמְּמוֹנִין פְּרָנְסִים עַל הַצְּבוֹר וְאַחֲרֵיהֶן ת"ח
הָרְאוּיִן לְמִנּוּתָם פְּרָנְסִים עַל הַצְּבוֹר
וְאַחֲרֵיהֶן בְּנֵי ת"ח שְׂאֲבוּתֵיהֶן מְמוֹנִים פְּרָנְסִים
עַל הַצְּבוֹר וְאַחֲרֵיהֶן רֹאשֵׁי כְּנִסְיֹת וְכָל אָדָם
שָׁלְחוּ לֵיהּ בְּנֵי גָלִיל לֵר' חֲלָבוּ מִהוּ לְקִרּוֹת
בְּחוֹמָשִׁים בְּבַחכָּנִי בְּצִיבוֹר לֹא הוּהוּ בִּידֵיהּ
אֲתָא שְׂיִילִיהּ לֵר' יִצְחָק נִפְחָא לֹא הוּהוּ בִּידֵיהּ
אֲתָא שְׂאִיל בִּי מִדְּרִשָׁא וּפְשֻׁטָּה מֵהָא דֵּא ר"ד
שְׂמוּאֵל בֶּר נַחֲמָנִי א"ר ⁽⁶⁾ יוֹחָנָן * ס"ת שְׁחֹסֵר
יִרְיעָה אַחַת אֵין קוֹרִין בּוּ וְלֹא הִיא הַתֵּם
מִחֹסֵר בְּמִילְתִּיהּ הֵכָא לֹא מִחֹסֵר בְּמִילְתִּיהּ
רַבָּה וְרַב יוֹסֵף דֵּאמְרֵי תְרוּיְיָהּ * אֵין קוֹרְאִין
בְּחוֹמָשִׁין בְּבֵית הַכְּנֶסֶת * מִשּׁוּם כְּבוֹד צְבוֹר
⁽⁶⁾ וְרַבָּה וְרַב יוֹסֵף דֵּאמְרֵי תְרוּיְיָהּ הֵיא סֵפֶר
אֶפְסֶרְתָּא אֶסּוֹר לְמִקְרֵי בֵּיהּ בִּשְׁבַת מֵאִי
מַעֲמָא דְלֹא נִיתָן לִיכְתֹּב מִר בֶּר רַב אֲשִׁי
אִמֹר לְטַלְטּוּלִי נָמִי אֶסּוֹר מ"ט דֵּהָא לֹא חֲזִי
לְמִיקְרֵי בֵּיהּ וְלֹא הִיא שְׂרִי לְטַלְטּוּלִי וְשְׂרִי
לְמִיקְרֵי בֵּיהּ ⁽⁷⁾ דֵּר' יוֹחָנָן וְר"ש בֶּן לָקִישׁ מַעֲיִנִי
בְּסִפְרָא דֵּאגִּדְתָּא בִּשְׁבַתָּא וְהָא לֹא נִיתָן
לִיכְתֹּב אֵלָא ⁽⁸⁾ כִּיּוֹן דְלֹא אֶפְשֶׁר יַעַת לַעֲשׂוֹת
לֵה' הִפְרוּ תוֹרְתְךָ ה"ג כִּיּוֹן דְלֹא אֶפְשֶׁר עַת
לַעֲשׂוֹת לֵה' הִפְרוּ תוֹרְתְךָ בְּעָא מִינֵיהּ אֲבִי
מִרְבָּה ⁽⁹⁾ מִהוּ לְכַתּוּב מְגִלָּה לְחִינּוֹק לְהַתְלַמֵּד
בָּהּ תִּיבְעִי לְמָאן דֵּאמֹר תּוֹרָה מְגִלָּה מְגִלָּה
נִיתְנָה תִּיבְעִי לְמָאן דֵּאמֹר תּוֹרָה חֲתוּמָה
נִיתְנָה תִּיבְעִי לְמ"ד תּוֹרָה מְגִלָּה מְגִלָּה
יִתְנָה כִּיּוֹן דְּמִגִּלָּה מְגִלָּה נִיתְנָה כּוֹחֲבִין אֵין

דילמא כיון דאידבק אידבק תיבעי למדך תולא
 ניתנה אין כותבין או דילמא כיון דלא אפשר
 מעם ^ט לפי שאין כותבין איתיביה ^א אף היא
 סוטה כתובה עליה ^א "א"ר שמעון בן לקיש מש
 כשהוא כותב רואה וכותב מה שכתוב בטב
 איתיביה כשהוא כותב רואה בטבלא וכותב
 כתוב בטבלא ^ב אם שכב אם לא שכב ^ט
 כתנאי ^ט אין כותבין מגילה לתינוק להתלמד
 ר' יהודה אומר בבראשית עד דור המבול
 השמיני ^א "ר' יוחנן משום רבי בנאה תורה
 אמרתי הנה באתי במגילת ספר כתוב עי
 חתומה ניתנה שנאמר ^ד לקוח את ספר הת
 לקוח ההוא לבתר דאידבק ואידך נמי הכתיב
 דכל התורה כולה איקרי מגילה דכתיב
 ואומר אני רואה מגילה עפה ^ב אי נמי
 שמנה פרשיות נאמרו ביום שהוקם בו ה
 ופרשת לויים ופרשת טמאים ופרשת שיל

ולקח קרי לשאר נמי מגילה משום דכשחזר והשלימה הו
 חזר מפרשת כהנים עד פרשת שילוח עומאים וכן כולם: **פר**
 שו לא יבא ומפני שבו ציום הוזהק לעבודה הארצה קדו
 ואל הלוים תדבריא ואינו כן ימה עיניים אלל הקמת המ
פרשת לויים. הארצה לבו ציום שמוקפו לשי: **פרשת עומאים.** ויה
 ציום עומאים וישלחו מן המהמאה שבו ציום הוקצו עוש משמ
 לאלים ישאל האילי וצריקין שילוח ולא יוכלו ליקנסו שלש ממכן
 הלל א"כ לא יטהרו: **ופרשת שילוח עומאים.** וישלחו מן
 הומרו וצין ומזורעים ליכנס לשם: **ופרשת אחרי מות.**
 שמתו בני אהרן בשביל ביאה שלא לצורך נאמרה או

ובביאים הילכך מותר ללקט כל הפטרות ולכתוב בספר א': בעא מיניה אביי מר תורומגמיה דר"ל כתוב א' אומי כ' על פי הדברים האלה וכתוב א' אומי כ' כתב לך תנא כתוב לך את הדברים האלה אלה אתה כתוב ואל אתה כתוב הלכות פי' כתוב הבריות ורבינא ורב אשי כתבו התלמוד וכן כל חכמי הדורות

שראָל צעצות משום דרכי
מוסכת שבת [באלו קשרים]
נותו פרנס על הצבור כל
ואומרה: צחומשין. שיש

מי קוראים. (י' כלומר מיקנו שום סדר שלום: **הראויין לימנות כו'.** דאמרין (דף קד.) איזהו תלמיד חכם שראוי ששאלין אותו דבר הלכה בכל מה שכותבין להן חמשה חומשין כל חומש אחד שלם לעצמו וכל ספריהם היו (י' במגילה כ"ט) שלנו: **מחסר במליטה.** שוקרין לו ס"ת ומסר הוא: **דלא ניתן לכתב.** פחות ממסר אחד שלם לעצמו: **והא לא ניתן לכתב.** שום דבר (י' גמרא והלכה ואגדה כדאמרין לקמניס) אלה אתה כותב כו': **כיון דלא אפשר.** מליכתו שנתמעט הלב והחמורה משכחת: **עט לעשות לה'.** אם בא עת לעשות תקנה לשם שמים הפרו דברי מורה לשעה הנריכה: **ה"ג כיון דלא אפשר.** שאין לכל הצבור זכרון יכולת לכתוב נביאים שלם: **מגילה.** פרשה לבדה של מורה או שמים: **למ"ד.** לחמו בשעשמי:

מגילה מגילה נישנה. כשנאמרה
פרשה למשה היה כותבה ולבסוף מ'
שנה כשנגמרו כל הפרשיות חיצון
בצדין ותפרין: חסומה נישנה. לא
נכתבה עד סוף מ' לאחר שנאמרו
כל הפרשיות כולן והוא אמרם לו בשנה
הראשונה ושינה היו סדורות לו על
פה עד שכתבן: לפי שאין כותבין
והאפי' ל"מ מגילה מגילה ניתנה כיון
לדריצק אידבק: אף היא. הילני המלכה
במסכת יומא (ד' ל:). פרשם סוטה
לכתוב משם פרשיות לקטות הבאות:
בבב"ק צ"ט. כלומר ראשי התיבות:
כשהוא כותב. כהן הכותב פרשת
סוטה: קמה שכתוב לפי קסימנים
הוא צדקה וכותב: אם שכתב כלומר
והוא כי שטיט וגו': בבב"ק. תחילה
המקרא היה כתוב תיבה שלמה
ולבסוף ראשי תיבות: עד ויהי ביום
השמיני. שהוא גמר לווי הקרבנות:

ואז חתמתי: כך אמר דוד אז חתמתי
כשעברו עלי שאל ודואג לפסולי
מלצא צקהל והועד צבית המדרש
ממוי ולא עמויות כדמרינן צימות
(דל עא): **הנה צבתי**: כעשו צבתי
הצבתי עלי. מאז יתנה המורה
החכמי צה ואת שתי צבתי
הנמצאות (בראשית יט) צבתי דוד
שעתיד ללאת מרות המואביה ונעמה
העמויות אמו של רחבעם כתיב הכא
הנמצאות וכתיב התם (תהלים פט)
מצאתי דוד עבדי. אלמא מגילה איקרי
ממוס דמתחילה נכתבה מגילת
בראשית והדור מגילת נח והדור מגילת
אברהם והדור דקאמר צבתי
אברהם כתיב עלי: **חומה**. גמורה
ומסוימת ושלמה: **א"נ** לדדני לוי.
איכרתי מגילה אותן ח' פרשיות
שהורכו ליום נאמרו וכתבו ונמסרו

לכדור לפי שמוזכרות ורחוקות זו מזו
לכדור ודלגו פרשת כהנים הכתובה כבר
כהנים נמצות בה לא יומא לא יקח
הלוים דצהעות^(י) שבה הלכות לוי.
וארבע שנה^(י) ועוד פרשת מעשר מיקרי
הוקס צאחד צינס והזהרה להם פרשת
ההחוקקו להשתמל ומתוך כך החוקקו
ליטער עד ט"ו ולא מקוקו לפסח שני
כסגנללים הפוכות בכל סילוק מסע
ואמרה כדכתיב אחרי מות^(י) ומפ

מסורת הש"ס

(א) וַיִּזְכֹּר ר' יוחנן (ב) וַיִּזְכֹּר ר' יוחנן (ג) וַיִּזְכֹּר ר' יוחנן (ד) וַיִּזְכֹּר ר' יוחנן (ה) וַיִּזְכֹּר ר' יוחנן (ו) וַיִּזְכֹּר ר' יוחנן (ז) וַיִּזְכֹּר ר' יוחנן (ח) וַיִּזְכֹּר ר' יוחנן (ט) וַיִּזְכֹּר ר' יוחנן (י) וַיִּזְכֹּר ר' יוחנן (יא) וַיִּזְכֹּר ר' יוחנן (יב) וַיִּזְכֹּר ר' יוחנן (יג) וַיִּזְכֹּר ר' יוחנן (יד) וַיִּזְכֹּר ר' יוחנן (טו) וַיִּזְכֹּר ר' יוחנן (טז) וַיִּזְכֹּר ר' יוחנן (יז) וַיִּזְכֹּר ר' יוחנן (יח) וַיִּזְכֹּר ר' יוחנן (יט) וַיִּזְכֹּר ר' יוחנן (כ) וַיִּזְכֹּר ר' יוחנן (כא) וַיִּזְכֹּר ר' יוחנן (כב) וַיִּזְכֹּר ר' יוחנן (כג) וַיִּזְכֹּר ר' יוחנן (כד) וַיִּזְכֹּר ר' יוחנן (כה) וַיִּזְכֹּר ר' יוחנן (כו) וַיִּזְכֹּר ר' יוחנן (כז) וַיִּזְכֹּר ר' יוחנן (כח) וַיִּזְכֹּר ר' יוחנן (כט) וַיִּזְכֹּר ר' יוחנן (ל)

תורה אור השלם

1. עת לעשות לַיְיָ הפּוֹר
תּוֹרָתָהּ: תְּהִלָּתִי קִיטְ כִּבּוֹ
2. וְהַשְׁבִּיעַ אֶת־הַבְּחֹן
אֲמָרוֹ אֶל־הָאֱלֹהִים אִם־לֹא
שָׁבַב אֵינִי אֲתָךְ וְאִם־לֹא
שִׁטִּית נִטְמָא תַּחַת אִישׁ־
הַדָּקִי מִמִּי הַמְּרִים
וְהַמְּאִרִים הַקְּלוֹ: אֲתָּי וְכִי
שִׁטִּית תַּחַת אִישׁ־וְכִי
נִטְמָא וְיִתֵּן אִישׁ בְּךָ אֵת
שִׁכְבוֹת מְבֻלְדֵי אִישׁ־
מְבֻרָה בִּי יֵט-
3. אִו אֲמַרְתִּי הִנֵּה בָּאִתִּי
מְבֻלָּת סֹפֶר כְּבוֹד עֲלִי:
תְּהִלָּתִי מ
4. לָקַח אֵת סֹפֶר הַתּוֹרָה
הַזֶּה וְשִׁלְמָתוֹ וְחִי מִצֵּד
אִו בְּרִית "וְעֲלִיכֶם־אֵת
שֶׁם בְּךָ לַעֲדִי: וְדִבֵּרִים לֹא כִי
5. וְיֹאמְרוּ אֵלֵי מֶה אַתָּה
רָא וְאֲמָרוּ אֵיךְ אֲנִי רָא מְבֻלָּה
עָפָה אֶרֶבָה עֲשִׂירִים בָּאֻמָּה
וְרִחְבָּה עֶשְׂרִי בָאֻמָּה:
זכירה ב ב

גליון הש"ס

גמ' ס"ת שושרם יריעה אחת.
ע' מגילה דף ט ע"א מד"ה
נשלמא תורה: שם משום
כבוד צבור. ע' מגילה ד' כד
יזמנא דף ע' א' קטוה דף נט
ע"ג: שם א"ל אין כותבין
ומה מעם לפי שאין כותבין.
כעין זה שם דף כ"א ע"א
ושם דף כ"ב

הגהות הב"ח

(א) גמ' רבה כל"ל ואות ו'
נמחק:

מוסף רע"י

מַעֲיִינִי בִסְפָּרָא דִּדְרֹאֲתָא.
שֶׁל מַעֲיִינִי בִסְפָּרָא דִּדְרֹאֲתָא.
לְעֹשֶׂת לִי הַחֲסִיד תּוֹרָה.
שֶׁמֶשֶׁעוֹן הִדְרָה לִּשְׁ קִדּוּשׁ
הַסֵּס בְּאֵלֵי הַפֶּר מִדְּרָן
(סעס) בְּרֹאֲיִי בִי.
אֲחִימִי לִי בְּשֵׁי מִצִּיּוֹת
(רומא 47) כְּשֶׁאֲחִי כֹהֵן.
כֵּן הַסֵּס אֶת הַמִּצִּיּוֹת
לְהַסְקוֹת (סעס). אֲחִימִי כֹהֵן
שֶׁחֲבֹת (סעס). לִי מִמֶּנּוּ
אֲחִימִי (סעס) בְּסִרְיֹנִי.
אֵל לֹא עֲבָד אֲחִירֵי וְאֵת
מִצִּיּוֹת עַד הַקִּדְשִׁי, וְאֵת
יִשְׁעֵי וְאֲחִירֵי וְאֵת מִצִּיּוֹת
עַד הַקִּדְשִׁי, יִתֵּן עִי
אֶחָד וְאֲחִירֵי וְאֵת מִצִּיּוֹת עַד
הַקִּדְשִׁי וְאֵת מִצִּיּוֹת (סעס)
(אֲחִירֵי וְאֵת מִצִּיּוֹת (סעס))